

er dog et Spørgsmaal, der alligevel er af en saa ringe Natur, at man ikke gerne af den Grund ser en Konflikt paa Finansloven. Jeg finder det derfor fuldkommen korrekt, at Flertallet i Finansudvalget i saa Henseende har rettet sig efter de Ønsker, der fra vor Side have været fremsatte.

Med Hensyn til den anden Side af Sagen om det berettigede eller ikke berettigede i, at vi ønske, at denne Million skal tilbageholdes i de sidste 3 Aar af den femaarige Periode, da forekommer det mig at være en ganske rimelig Fordring, først og fremmest af Hensyn til den finansielle Situation. Vi have hørt dette finansielle Hensyn blive fremdraget ved saa at sige hver Lejlighed, ganske særlig af den højtærede Finansminister, som netop ogsaa under sin Tale angaaende Tillægsbevillingsloven fremdrog dette Spørgsmaal, Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten i saa stor Udstrækning som hidtil burde fortsætte sin Laanevirksomhed. Dette Spørgsmaal blev udtrykkelig fremhævet af den højtærede Finansminister, og i Henhold til denne Udtalelse finde vi netop den Stilling, vi have indtaget her, fuldt ud forsvarlig.

Enten foreligger der jo i de forøgede Laanebegæring et ekstraordinært Tilfælde, som ikke vil gentage sig, og hvis dette viser sig at være Tilfældet, vil det ganske sikkert ikke være forbundet med nogen særlig Vanskelighed at spare denne Million i den sidste Del af Perioden. Eller ogsaa viser det sig ikke at være Tilfældet, hvad jeg nærmest er tilbøjelig til at tro. Jeg er tilbøjelig til at tro, at ved den Form, som hele denne Lov fik ved Vedtagelsen i Fjor, er man kommen noget længere ud, end det maaske vil være finansielt overkommeligt. Og hvis denne min Anskuelse er rigtig, saa vil Resultatet blive, at der ikke blot i Aar, men ogsaa næste Aar og det paafølgende Aar vil blive stillet forøgede finansielle Krav til Statskassen. Altsaa dette, som man skulde vedtage i Aar som en særlig Undtagelse, som et ekstraordinært Tilfælde, vil ganske sikkert vise sig at blive Regelen. Hvis denne Opfattelse er rigtig, er det min Anskuelse, at selv om man maa indrømme det formaalstjenlige og samfundsnyttige i hele denne Lovgivning, har man dog ikke i dette Øjeblik Lov til at bortse fra det finansielle Resultat, og af den Grund mener jeg, at man ikke i Øjeblikket vil kunne gaa til en saadan Forøgelse, som der her er Tale om, hvis en saadan Bevilling skulde gentage sig i de følgende Aar.

Altsaa maa jeg hævde, at enten er Tilfældet ekstraordinært, og saa har det ingen Betydning, at denne Million senere afdrages, hvis det viser sig, at Laanebegæringerne ikke indkomme i saa stort Tal i Fremtiden. Eller ogsaa vil det have den mere permanente Karakter, jeg har skildret, og som jeg tror, det vil faa, og i saa Tilfælde mener jeg, det vil være finansielt uforsvarligt at følge Flertallet. Derfor har Højremindretallet i Finansudvalget indtaget den Stilling til dette Forslag, som vi indtage.

Rode: Kun den Omstændighed, at det var en temmelig ejendommelig Tale, vi hørte fra det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), giver mig Anledning til at bede om Ordet for en kort Bemærkning. Det ærede Medlem har faaet overdraget det Hverv at være Ordfører for Flertallet for at anbefale det af Regeringen fremsatte Lovforslag, men det ærede Medlem har ikke af noget som helst Flertal faaet overdraget at fremsætte de Bemærkninger, han gjorde her. Jeg vil derfor i Anledning af dem sige, at jeg aner ikke, paa hvis Vegne han har talt, om det er paa andres Vegne eller kun paa egne. Men han har i alt Fald ingenlunde talt paa Flertallets Vegne. Flertallet, maa det ærede Medlem erindre, bestaar i dette Tilfælde af 6 Medlemmer, som maaske kunne finde sig tiltalte af de Bemærkninger, han fremsatte, men ogsaa af 6 andre Medlemmer, som under ingen Omstændighed ville finde sig i at blive repræsenterede paa den Maade, det ærede Medlem gjorde.

H. Rasmussen: Som ærede Medlemmer maaske ville erindre, tillod jeg mig ved Sagens første Behandling at udtale Ønske om, at man saa sig i Stand til at gaa noget videre end foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Jeg tillod mig at henstille, at man forøgede den aarlige Laanesum til det Beløb, der foreslaas anvendt i det kommende Finansaar, og endvidere, at man anvendte de Peage, der ere opsparede i den første femaarige Udlaansperiode. Sagen gik til Finansudvalget, som rimeligvis efter grundig Overvejelse kom til det Resultat, at man paa Grund af de finansielle Forhold ikke var i Stand til i Øjeblikket at gaa videre end det i Flertalsindstillingen anbefalede. Dette beklager jeg.

Saa vidt jeg har erfaret, er den Sum, der blev tilovers fra den første femaarige